

opstaae, at der er en Villie, en Trang, og en paa Grundloven bygget Ret til at faae et Ægteffab stiftet, og der kan da være fra begge Sider en Modstræben med at undersøge sig den kirkelige Form, fordi hvilkensomhelst kirkelig Form der vælges, saa passer den kun for den Gne; og naar jeg skal udtale mig fuldstændigt om, hvad der er min individuelle Mening, saa havde jeg næsten været tilbøielig til at sige, at vedkommende Præst skulde, i Tilfælde af et blandet Ægteffab, være berettiget til at nægte Bielse, fordi jeg ogsaa troer, at der, fra Kirkens Standpunkt, kan siges meget for den Sætning, at Præsten kun er forpligtet til at foretage de kirkelige Handlinger for Personer, der anerkjende samme, og denne Anerkjendelse ligger til Grund for den kirkelige Handlinges hele Betydning. Men jeg har indskrænket mig til ikke at gaae videre med Hensyn til Forandring i den tidligere Lovgivning, end at lade Formen af borgerligt Ægteffab staae aaben for dem, der kunde ville indgaae Ægteffab, og gjensidig fandt sig besværede ved at modtage Bielse i en Kirke. I de fleste Tilfælde vil vel denne Modstræben ikke være grundet i nogen dyb Samvittighedsstrang eller Religionsbekjendelse; thi saa troer jeg, at et saadant Ægteffab overhoved ikke kunde komme istand; men derimod troer jeg, at der virkelig kan være en vis respectabel Modstræben hos to Medlemmer af to anerkjendte Troessamfund mod at træde frem for enten den Gnes eller den Andens Præst og paabyrde ham at forette Bielsen. Jeg troer, at det meget godt kan tænkes, at en Jøde og en Christen, der nu engang ville indgaae Ægteffab og have Lov dertil, finde sig besværede, den Gne ved at træde frem for den jødiske Præst og underkaste sig Ceremonierne hos ham, og Jøden ved at træde frem for den christne Præst og modtage en Velsignelse, han veed, at Præsten ikke lyser over ham i den samme Aand, hvori han lyser den over den Anden. Hvad nu dernæst Trangen angaaer, har den virkelig forsaavidt gjort sig gjældende, som det jo er Landsstinget bekiendt, at der er opstaaet Spørgsmaal i det Kinsgeste af den Art, som berøres i § 9 med Hensyn til blandede Ægteffaber, nemlig om Gyldigheden af de tidligere Bestemmelser om Bor-

nenes Opdragelse i blandede Ægteffaber, og der er opstaaet Spørgsmaal, som man har forsøgt at afgjøre ad Bevillings- og Resolutionsveien, overeensstemmende med den tidligere Lovgivning; men denne Løsning af Spørgsmaalene er bleven ansøgtet tildeels som formel ugyldig, som jeg paaastaaer, den ikke er, men den er i alle Tilfælde bleven ansøgtet, som i sit Væsen ikke stemmende med Grundlovens Aand, og, naar man altsaa paa Grund heraf skulde gaae ind paa at give Bestemmelser om Forholdet ved de blandede Ægteffaber overhovedet, saa troer jeg, at der var Grund til at gaae ind paa Spørgsmaalet i dets Heelhed, især da der vel ogsaa kunde forekomme andre Spørgsmaal, der vilde blive vanskelige at løse, naar der gjordes Vanskeligheder fra en eller anden Præssts Side, som man ikke i Henseende til den hidtil gjældende Lovgivning kunde løse. Der kunde allerede ved Ægteffab mellem Catholiker og Protestanter opstaae saadanne Spørgsmaal, som det kunde være vanskeligt at klare, saaledes at man ikke vilkaarlig kastede overende den tidligere bestaaende Lovgivning, og man paa den anden Side heller ikke kom i Strid med de Grundsætninger, som ifølge Grundloven maatte antages at staae fast. Det er med Hensyn hertil, at disse 2 eller 3 §'er ere optagne i Lovforslaget; thi §§ 2 og 8 staaer i nær Forbindelse med § 9, og om den Gjenstand, som § 9 nu berører, er det bekiendt, at der tidligere er forelagt Folkethinget et Lovudkast, som ikke kom til Behandling, fordi dets Indhold blev optaget i det foreliggende Lovforslag.

Blechingberg: Jeg troer nu vistnok, at man meget godt kunde gaae ind paa Bestemmelsen om den Gjenstand, der behandles i § 9, uden at Consequentsen behøvede at føre ind paa den Gjenstand, der omhandles i §§ 2 og 8, og ligesom jeg tvivler paa, at man tidligere meget vel har vidst at komme ud af at blive gift, uden at man behøvede at tye til Thingstedet, saaledes kan jeg heller ikke af den høitærede Ministers Foredrag komme til anden Slutning, end at der dog egentlig med Hensyn til Bielsen ikke har vilst sig nogen sliq Trang til at faae en Omordning af de nuværende Forhold, og navnlig en saa paatrængende Trang, at det skulde være nødvendigt at foregribe den en-